

Novel

สาย เรียกเข้า ฟลิกอนาคต 12

보이스피싱 인데 인생역전

Jangtan 장탄 姜丹

XiaoB 肖巴 wincewine 婉娜

บทที่ 387 ประกาศ (10)

ประธานมาร์ค เฮยส์ในทีวีลูบเคราสีขาวหลังจากได้ยื่นคำขอให้เพิ่มนักแสดงเข้าไปในการออ디션ของคังจูฮยอก

“นักแสดงของคุณ?”

“ครับ”

นั่นเป็นเงื่อนไขที่ไม่คาดคิดมาก่อน ประธานมาร์ค เฮยส์จึงต้องทสนทนาไม่ถูก ปลายนิ้วที่ลูบเคราอยู่เมื่อสักครู่เลื่อนขึ้นมากฎแก้ม ความเจ็บรอยตัวลงมาในห้องประชุม

“อืม...”

ประธานมาร์ค เฮยส์ครางในลำคอขึ้นทำลายความเจ็บที่กินเวลานานยี่สิบวินาที

“ออ디션นั้นเธอ...เป็นคำตอบที่เหนือความคาดหมายนิดหน่อยนะครับ คุณมองเห็นอะไร ถึงได้อยากเพิ่มนักแสดงของบริษัทเข้ามาในภาพยนตร์ของพวกเขาบ้างเธอ”

ไม่แปลกที่ประธานมาร์ค เฮยส์จะถามแบบนี้ เพราะจากมุมมองของทางนั้นเข้าใจว่าคงจู้จุกจิกแค่ชื่อภาพยนตร์อย่างเดียว

ชายหนุ่มตอบอย่างฉับไว

“การที่คนทำบริษัทบันเทิงอยากผลักดันนักแสดงเข้าไปในผลงานที่มองเห็นความเป็นไปได้เป็นเรื่องแปลกหรือครับ ผมว่าก็ปกตินะ”

“ครับ เป็นเรื่องปกติ แต่มองเห็นความเป็นไปได้จากตรงไหนกัน ได้ยินว่าบริษัทของคุณค่อนข้างใหญ่โตในเกาหลีก็น่าจะมีภาพยนตร์จ่อคิวรอสร้างเยอะแล้วนี่ครับ”

ถูกต้อง ปัจจุบันวอยซ์โปรดักชันที่มีคังจู้จุกเป็นประธานบริษัทก็กำลังรับข้อเสนอสั่งสร้างบางอย่างอยู่จริง ๆ ชายหนุ่มที่นั่งไขว่ห้างขมวดคิ้วเล็กน้อย สีหน้าบ่งบอกว่า ‘ถามเยอะจังเลยนะ’

“ท่านประธาน เมื่อกี้พูดเองไม่ใช่หรือครับว่าพวกเราไม่ได้เป็นอะไรที่จะมานั่งคุยกันนะ คุณเป็นคนบอกเองว่าให้คุย

เข้าประเด็น และผมก็พูดไปแล้ว แต่นี่ยังคำถามกลับมาไม่หยุด
เลยนะครับ”

“...”

คังจુฮยอกหัวเราะ แต่ประธานมาร์ค เฮยส์ขำไม่ออก
สีหน้าก็เคร่งเครียดเพราะในหัวเต็มไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น
และคังจุฮยอกก็ยอมเฉลยให้

“ก็แค่กลางสังฆรณ์นะครับ”

“กลางสังฆรณ์?”

“ครับ กลางสังฆรณ์ พอดีผมเป็นพวกเชื่อในกลางสังฆรณ์
ของตัวเอง”

คำตอบที่คังจุฮยอกให้มาไม่ได้ช่วยคลายความอยากรู้อยากเห็น
ของประธานมาร์ค เฮยส์เลย ทว่าชายหนุ่มก็พูดต่อด้วยน้ำเสียงไม่สนใจ
ทำนองว่าจะเข้าใจหรือไม่ก็เรื่องของคุณ
เถอะ

“สรุปจะเอาอย่างไรครับ”

คังจูฮยอกเดินหน้าลุยต่อโดยไม่มีชะงักงัน ไตเรกเตอร์ อีชยูยงเห็นแบบนี้ก็อ้าปากค้างจ้องชายหนุ่มด้วยความตกใจเล็กน้อย ขณะนั้นเองประธานมาร์ค เฮยส์ที่ปรากฏอยู่บนจอทีวีก็ถอนหายใจ

“เฮ้อ ก็ได้ครับ แต่การออกดิชันครั้งนี้เป็นแบบปิด จะให้หลุดออกไปข้างนอกไม่ได้ ถ้านักแสดงของคุณผ่านรอบสุดท้ายก็เรื่องหนึ่ง แต่ขอบอกไว้ก่อนว่าต่อให้ออกดิชันผ่านรอบที่หนึ่งกับรอบที่สองก็ไม่มีสิทธิ์จับทุนะครับ”

“ผมเข้าใจครับ งั้นก็คงออกดิชันด้วยการแสดงอิสระหรือไม่ก็สู่มเอาจากการแสดงที่กำหนดไว้สินะครับ”

“ครับ สำหรับการออกดิชันทางเราจะเตรียมสคริปต์เอาไว้ให้ ซึ่งบนสคริปต์จะเขียนเอาไว้แค่บทพูดอย่างเดียว ไม่มีบอกไปแนวของภาพยนตร์”

“งั้นก็ต้องใช้ความสามารถของนักแสดงล้วนๆ เลยสินะ”

ประธานมาร์ค เฮยส์พยักหน้าตอบคังจูฮยอก

“คุณบอกว่าอยากลงทุนกับภาพยนตร์เรื่องนี้ คิดเอาไว้
เท่าไรครับ”

คังจูฮยอกที่โดนถามแบบนี้จึงคิดคำนวณอยู่ในใจ

ทุนสร้าง *Control* อยู่ที่เจ็ดสิบล้านดอลลาร์ใช่ไหมนะ

คิดเป็นเงินเกาหลีก็ประมาณแปดหมื่นล้านวอน ทุนสร้าง
จำนวนนี้ยังไม่รวมค่าใช้จ่ายในการทำการตลาด แต่คังจูฮยอกก็
ตอบออกไปอย่างไม่ลังเลเลยสักนิด

“ผมลงทุนทั้งหมดเลยก็ได้ครับ”

ทันทีที่คังจูฮยอกจ้องตาประธานมาร์ค เฮยส์ในที่วิตอบ
ไปแบบนี้ ก็ได้รับเสียงแค้นหัวเราะกลับมา

“เหอะ รู้ใหม่วางงบประมาณในการสร้างภาพยนตร์เรื่องนี้
เท่าไร”

“จะเท่าไรผมก็จ่ายได้ครับ”

“...สามสิบล้านดอลลาร์ สามสิบล้านดอลลาร์เป็นไงครับ”

ตัวเลขสามสิบล้านดอลลาร์ดึงออกจากปากของประธาน มาร์ค เฮยส์ เมื่อแปลงเป็นเงินเกาหลีก็ประมาณสามหมื่นห้าพัน ล้านวอน คังจูขยอกที่ได้ยินคำตอบแล้วก้มหน้าลงเล็กน้อย

ต่ำกว่าทุนสร้างรวมนิดหน่อย ก็ไม่แปลกหรอก โปรเจกต์ ใหญ่ขนาดนี้ยังไม่ว่าทางนั้นก็ต้อขยอกให้บริษัทตัวเองเป็นผู้ลงทุน หลักอยู่แล้ว

อันที่จริงเหตุผลหลักที่คังจูขยอกอยากเข้าไปลงทุนกับ ภาพยนตร์ *Control* ก็เพื่อเพิ่มชื่อเสียงของวอยซ์โปรดักชันให้ เป็นที่รู้จักในวงกว้างมากขึ้น ดังนั้นจะพันล้าน หมื่นล้าน หรือ แสนล้าน เขาก็ยินดีจ่ายถ้าได้ร่วมงานกัน

ชายหนุ่มสลัดขาที่นั่งไขว่ห้างพลงตอบกลับไปอย่างสบายๆ

“ตกลงครับ สามสิบล้านดอลลาร์”

คงเพราะคังจูขยอกตอบกลับมาง่ายเกินไป ประธาน มาร์ค เฮยส์ในทีวีเลิกคิ้วขวาที่มีขนหงอกขึ้นเล็กน้อย

“งั้นมาสรุปกันหน่อยนะครับ คุณจะช่วยเก็บความลับให้ พวกเราโดยแลกกับเพิ่มนักแสดงของคุณเข้ามาในการอดิชั่น

แบบปิด และยอมให้คุณร่วมลงทุนในภาพยนตร์เรื่องนี้ ถูกต้องไหมครับ”

“ถูกต้องครับ แค่นี้ก็พอแล้ว”

“หลังจบการสนทนาในวันนี้ จะมาเรียกร่องอะไรเพิ่มไม่ได้แล้วนะครับ แน่ใจนะ”

“แน่ใจครับ”

เมื่อถามย้ำแล้ว คังจูฮยอกก็ยังมียืนยันคำตอบเดิม ประธานมาร์ค เฮยส์จึงยืนยันข้อตกลงของพวกเขา

“โอเคครับ ต่อไปชูยงที่อยู่เกาหลีจะเป็นคนรับหน้าที่ติดต่อและคุยกับคุณแทนพวกเรา ยังไงจะรีบส่งสัญญาไปให้เร็วที่สุดนะครับ”

พูดจบ หน้าจอทีวีที่เคยฉายใบหน้าประธานมาร์ค เฮยส์ก็กลายเป็นสีดำสนิท ทางนั้นตัดการเชื่อมต่อไปแล้ว

“อืม”

คังจูฮยอกจ้องหน้าจอทีวีที่เปลี่ยนเป็นสีดำ ก่อนจะหันไปมองไคเรกเตอร์อิชูของที่นั่งตาโตด้วยความตกใจกับบทสนทนาที่สุดยอดเยี่ยมอยู่ฝั่งตรงข้ามมาตลอด

“คุณไคเรกเตอร์ครับ กาแฟที่เสนอให้เมื่อกี้ผมขอรับตอนนี้ได้ไหมครับ”

อีกด้านหนึ่ง ณ ห้องประธาน สำนักงานใหญ่เน็ตเฟล็กซ์ สหรัฐอเมริกา

ประธานมาร์ค เฮยส์ที่เพิ่งวิตีโอคอลกับคังจูฮยอกจบไปเมื่อสักครู่ปลดกระดุมเสื้อสูทพลงลุกขึ้นจากโต๊ะ สองมือล้วงกระเป๋ากางเกง สายตามองตรงไปข้างหน้าขณะเปิดปากพูดขึ้น

“เขาว่าแบบนั้นแหละ”

เสียงหนึ่งดังขึ้นต่อบทสนทนากับประธานมาร์ค เฮยส์อย่างน่าประหลาด

“ไม่แปลกไปหน่อยเหรอ จากเงื่อนไขที่เสนอมานะ พวกเขาไม่ได้ประโยชน์อะไรเลยนะ”

“เป็นผู้ชายที่ไม่เหมือนใครสมกับที่เคยโยนถ้วยรางวัลในงานเทศกาลภาพยนตร์จริงๆ”

“แล้วที่จู่ๆ บอกว่าอยากลงทุนนั่นคืออะไร”

อันที่จริงในห้องประชุมของมาร์ค เฮยส์ยังมีกลุ่มที่มงานหลักของเน็ตเฟล็กซ์อยู่อีกประมาณสี่ห้าคน และพวกเขาก็นั่งดูวิดีโอคอลระหว่างประชุมมาร์ค เฮยส์กับคังจูฮยอกตั้งแต่ต้นจนจบ

แน่นอนว่า...

“ผู้กำกับคิดยังไงครับ”

ผู้กำกับจอห์น สปีลเบิร์กก็อยู่ที่นั่นด้วย

“ไม่รู้สิ เรื่องอื่นไม่รู้ แต่ก็พอมองออกว่าผู้ชายคนนี้ไม่ธรรมดา”

ผู้กำกับจอห์น สปีลเบิร์กที่ต้นแวนตากลมขึ้นเล็กน้อย
ตอบ ชาวต่างชาติหัวโล้นที่นั่งอยู่ข้างกันขมวดคิ้ว

“เขาโง่หรือเปล่า แค่ทางเราทำเป็นยอมให้ออดิชั่นแล้ว
บัดนี้นักแสดงของทางนั้นตกก็จบแล้ว ส่วนเรื่องลงทุนก็มีแต่ฝั่งเรา
ที่ได้ประโยชน์ทั้งนั้นไม่ใช่หรือไง”

ผู้หญิงผมบ๊อบตัวสูงเพรียวแค้นหัวเราะขึ้นจากที่นั่ง
ฝั่งตรงข้าม

“ฉันชอบเงื่อนไขนี้แหละ ไม่เป็นอุปสรรคต่อการทำงานของ
เราด้วย แถมยังโยนเงินสามสิบล้านดอลลาร์มาให้โดยไม่ลังเล
อย่างกับเป็นเงินแค่สามร้อยดอลลาร์อีก มาร์ค พวกเรารับ
ข้อตกลงนี้เอาไว้ก็ไม่น่ามีปัญหาอะอะ ส่วนนักแสดงที่เขาส่งมา
เราตัดออกไปอย่างที่สตีเวนบอกก็ได้”

ประธานมาร์ค เฮยส์ที่ยืนกอดอกนั่งขอบโต๊ะพยักหน้า
เห็นด้วย

“อืม ผู้ชายคนนั้นได้กำไรจากไวท์ บิ๊ก เมสส์ ดังนั้นจะ
อยากหาเรื่องลงทุนเพิ่มก็พอเข้าใจได้ ที่สำคัญคือตอนนี้พวกเรา
กำลังหาทางขยายตลาดในเอเชีย และเกาหลีก็เป็นประเทศที่

เต็มไปด้วยคอนเทนต์ ถ้าได้วอยซ์โปรดัคชันมาช่วยกรุยทางให้
ยอมไม่มีอะไรแย่งกับพวกเรายู่แล้ว”

ผู้หญิงขายาวยิ้มตอบ

“ใช่เลยคะ ฉันได้ยินจากชู้ของที่กำลังจะเซ็นสัญญาซีรีส์
กับวอยซ์โปรดัคชันสองเรื่อง สถานการณ์แบบนี้เราไม่จำเป็นต้อง
ต้องหาเรื่องทำลายความสัมพันธ์เลยนะคะ”

ถูกต้อง แต่ประธานมาร์ค เฮยส์ยังคงลูบใบหน้า ทำทาง
เหมือนค้างคาใจอะไรบางอย่าง

“แต่ก็แปลกอยู่ดี เจื่อนไข่นี้ดีกับพวกเราฝ่ายเดียว เขา
คนนั้นเป็นเจ้าของบริษัทบันเทิงที่ใหญ่โตมากในเกาหลี แต่ดัน
ทำข้อตกลงที่โง่ขนาดนี้เนี่ยนะ เป็นไปได้ด้วยเหรอ”

ความเงิบรอยตัวลงมาในห้องประธาน ทุกคนต่างก็
เห็นด้วยกับข้อสงสัยนี้ เป็นไปไม่ได้จริงๆ ข้อเสนอที่ค้างจุกยอก
ยื่นให้ผ่านวิดีโอคอลเมื่อครู่ ใครได้ฟังก็ต้องบอกว่าเน็ตเฟลกซ์
ได้รับผลประโยชน์ฝ่ายเดียว

ประธานมาร์ค เฮยส์ถอนหายใจ

“เอาเถอะ ลองดูก่อนแล้วกัน แอน รีบร่างสัญญาส่งให้
ชวยองเร็วที่สุดทีนะ อย่าลืมแนบสัญญารักษาความลับไปด้วย”

“ได้ค่ะ”

แอนตอบ จากนั้นประธานมาร์ค เฮยส์ก็เลื่อนสายตามอง
ไปยังผู้กำกับจอห์น สปีลเบิร์กที่นั่งจมอยู่ในภวังค์ความคิดอยู่
ริมสุดของโต๊ะ

“ผู้กำกับ ตอนอดิชนักแสดงที่เขาส่งมาให้...”

“ฉันบอกแต่แรกแล้วไง”

ผู้กำกับจอห์น สปีลเบิร์กพูดชัด

“การอดิชนั้นเรื่องนี้จะดูเฉพาะการแสดงของนักแสดง
อย่างเดียว ไม่สนใจประสบการณ์หรือชื่อเสียงที่ห้อยติดมาด้วย
ของพวกเขา ฉันจะตัดสินใจจากความสามารถในการแสดง
เท่านั้น”

“...อืม”

ไต้ยีนผู้กำกับจอห์น สปีลเบิร์กยื่นกรานแบบนั้น ประธาน มาร์ค เฮยส์ก็ครางในลำคอ

“ผู้ชายคนนั้นชื่อคังจูฮยอกใช่ไหม”

ผู้กำกับจอห์น สปีลเบิร์กประกาศให้ทุกคนเข้าใจกัน ถ้วนหน้า

“ถ้านักแสดงที่เราส่งมาแสดงใช้ได้ จะบทรองหรือสมทบ ฉันก็จะยกให้ทางนั้น”

ไต้ยีนไม่มีคำว่า ‘นักแสดงนำ’ ดังออกจากปากของผู้กำกับให้

สองวันต่อมา เช้าวันพฤหัสบดีที่ 21 ตุลาคม

คังจูฮยอกซึ่งขับรถมาถึงออฟฟิศกำลังถอดเสื้อเทรนช์โค้ด ที่สวมอยู่ออก

กริ่ง กริ่ง! กริ่ง กริ่ง! กริ่ง กริ่ง!

โทรศัพท์มือถือในกระเป๋าเสื้อด้านในพลันแผดเสียงร้องดัง

หัวหน้าอวัง

เป็นหัวหน้าอวังที่ติดต่อมา คงจุกขยอกโยนเสื้อเทรนซ์โค้ดที่พาดลงบนเก้าอี้อย่างไม่ใส่ใจแล้วกดรับสาย

“ครับ หัวหน้าอวัง”

เสียงทุ้มต่ำของหัวหน้าอวังดังผ่านโทรศัพท์มือถือ

“ท่านประธานครับ เรื่องนักเขียนเว็บโนเวลที่เคยสั่งเอาไว้ ผมหาตัวเจอแล้วนะครับ”

คงจุกขยอกตอบพลาเงนหลังฟังพนักเก้าอี้

“อย่างนั้นเหรอครับ งั้นรบกวนช่วยเชิญเขามาที่นี่ย่างสุภาพตอนนี้เลยนะครับ”

ไม่กี่ชั่วโมงต่อมา ณ ห้องประชุมใหญ่ สำนักงานใหญ่วอยซ์โปรดัคชัน

หัวหน้าอวังสวมแพดดิ้งสีดำตัวบางนั่งอยู่ในห้องประชุมกว้างขวางอยู่กับผู้ชายที่เพิ่งเคยเห็นหน้าเป็นครั้งแรก

“...”

ชายคนนี้ไม่รู้ประหม่าอะไร ถึงได้เอาแต่ลูบแก้วกระดาษที่วางอยู่ตรงหน้า เขามีจมูกข้างโต ทำผมทรงกะลาครอบ และตอนที่กำลังก้มมองนาฬิกาบนข้อมือ

แฉ็ด

“สวัสดีครับ”

คงจุกจิกในชุดสูทปรากฏตัวขึ้นในห้องประชุม ทำเอาชายที่หนึ่งประหม่าอยู่กระเด็นตัวลุกพรวด ส่งเสียงทักทายอย่างตะกุกตะกัก

“ฮะ...เฮ้ย ไม่สิ! ฮะ...สวัสดีครับ! ผมจางจินกนครับ!”

จางจินกนตื่นเต้นมากที่ได้เจอจุกจิกตัวจริง พอแนะนำตัวเสร็จก็ตัวแข็งค้างไปเลย

“ฮ่า ๆ ไม่ต้องตื่นเต้นหรอกครับ ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ ผมจุกจิก”

“ครับ! ผะ...ผมรู้จัก! ถ้าไม่รู้จักคุณคงจูงออกก็คงไม่ใช่
คนเกาหลีแล้ว!”

คังจูงออกจับมือทักทายจางจินกนที่ย่ำเท้าด้วยความ
ตื่นเต้น ก่อนจะพาอีกฝ่ายกลับไปนั่งที่ จากนั้นก็เหลือบมอง
ใบหน้าของจางจินกนแล้วถาม

“อายุเท่าไรครับ ดูเด็กมากเลย”

“ปีนี้สี่สิบแล้วครับ!”

“อายุสี่สิบปี? จริงหรือครับ”

“ครับ!”

จางจินกนตอบเสียงดังจนจุมุกกระดิก คังจูงออกวาง
แท็บเล็ตสีขาวที่ถือมาด้วยลงบนโต๊ะ บนหน้าจอปรากฏหน้า
เว็บโนเวลเรื่องหนึ่ง

“ที่ผมเชิญมาพบวันนี้เป็นเพราะเว็บโนเวลเรื่องนี้ครับ
รายตอนหนึ่งพันสองร้อยแปดสิบเจ็ดตอน สุดยอดมาก ปล่อย
ผลงานมาสี่ปีแล้วสินะครับ”

จางจินกนหัวเราะแหย่ๆ เกาผมทรงกะลาครอบแก้เขิน
คำชมของคังจูฮยอก

“ชะ...เขียนไปเขียนมาก็ไปถึงนั่นแล้วนะครับ”

คังจูฮยอกประสานมือสองข้างไว้ใต้คาง และถามอีกครั้ง

“แล้วนักเขียนตัวจริงอยู่ที่ไหนครับ”

สีหน้าของจางจินกนที่หัวเราะอยู่พลันบิดเบี้ยว

“...ครับ?”

“ผมถามว่าตอนนี้นักเขียนตัวจริงเจ้าของเว็บโนเวลเรื่องนี้
อยู่ที่ไหนครับ”

เมื่อคังจูฮยอกจิ้มนิ้วลงบนหน้าเว็บโนเวลบนแท็บเล็ต
พร้อมกับถามแบบนี้ จางจินกนที่มีเงามืดพาดทับบนใบหน้าก็
ฝืนยิ้มตอบ

“ฮ่า...ฮ่า ขอโทษนะครับ นักเขียนตัวจริงอะไรกัน ผมนี่เ
ครับ ผมเป็นคนเขียนเรื่องนี้”

“จริงหรอครับ”

“ใช่ครับ ผมเขียนเอง”

คังจુฮยอกมองหน้าจางจินกนที่ยังคงผิบบ้านหน้ายิ้มแล้ว ยกขาขึ้นนั่งไขว่ห้าง

“ปฏิภิริยาคุณประหลาดไปหน่อยนะครับ ปกติเวลาแบบนี้ ต้องโมโหไม่ใช่เหรอ จู่ๆ คนที่เพิ่งเคยเจอหน้าก็มากล่าวหาว่า ไม่ได้แตงนิยายเองแบบนี้ล่ะ”

“อะ...เอ่อ คือ...”

จางจินกนตื่นตระหนกจนเกือบอาการไม่อยู่ คังจุฮยอก ก้มหน้ามองชื่อเว็บโนเวลที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอแท็บเล็ต

‘เรื่อง : ผมเป็นตัวประกอบนะ แต่ทุกคนชอบทำเหมือน ผมเป็นตัวเอกอยู่เรื่อย

จำนวนตอน : 1,287 ตอน’

ชายหนุ่มอ่านชื่อเรื่องอีกรอบ แล้วถามเสียงกลั้วหัวเราะ

“ขอถามอีกครั้งนะครับ นักเขียนตัวจริงอยู่ที่ไหนครับ”

บทที่ 388 ประกาศ (11)

หลังจากนั้น จางจินกนก็พูดแก้ตัวน้ำลายกระเซ็น

“ผมนี่แหละคนเขียน! ผะ...ผมชอบเขียนมาตั้งแต่เด็กแล้วครับ! เวลาลงมือเขียนอะไรก็จะมีสมาธิมาก ไม่วอกแวกคิดเรื่องอื่น! และ...และก็!”

คังจુฮยอกถอนหายใจเสียดายมองท่าทางแบบนั้นของอีกฝ่ายหนึ่ง ในหัวนึกถึงข้อมูลอนาคตที่ได้ฟังจากวอยซ์พีชซึ่ง เป็นข้อมูลที่ได้รับมาตอนใจกล้าทำการทดลองกับวอยซ์พีชซึ่ง

“เลือกได้ยอดเยี่ยม! คีย์เวิร์ดที่คุณคังจุฮยอกเลือกคือ ‘พอลองหาข้อมูลก็พบว่าอยู่ในประเทศ’ ค่ะ!

“ภาพยนตร์ *Magician K* หลังกวาดบ็อกซ์ออฟฟิศจากฮอลลีวูดไปแล้วสี่ภาค และยืนยันจะสร้างภาคที่ห้า ต้นฉบับ ‘พอลองหาข้อมูลก็พบว่าอยู่ในประเทศ’ เรานี่เอง ซึ่งต้นฉบับนั้นมาจากเว็บโนเวลของเกาหลี่เรื่อง *ผมเป็นตัวประกอบนะ แต่ทุกคนชอบทำเหมือนผมเป็นตัวเอกอยู่เรื่อย* พอความจริงเรื่องนี้

เปิดเผยออกมา ก็กลายเป็นประเด็นดังค่ะ! หลังจากนั้นก็มีการ
แฉว่านักเขียนเว็บโนเวลตัวจริงไม่ใช่จางจินกน แต่เป็นคนอื่น
และจางจินกนก็ไม่เคยแบ่งเงินให้นักเขียนตัวจริงเลย จึง
กลายเป็นกระแสถกเถียงกันอย่างหนักค่ะ!

“ข้อมูลวีไอพี : ข้อถกเถียงนี้ส่งผลให้การสร้าง *Magician K*
ภาคห้าต้องหยุดชะงักไปก่อนค่ะ!”

ทันทีที่ได้ข้อมูลนี้มา คังจુฮยอกก็นึกออกอย่างเดียว

จ้างคนเขียนแทน

คังจુฮยอกไม่รู้จักความสัมพันธ์ของจางจินกนตรงหน้ากับ
นักเขียนตัวจริง และไม่รู้สถานการณ์ระหว่างทั้งสองคน แต่จาก
ข้อมูลวอยซ์พีชซึ่งก็บอกได้แล้วว่าจางจินกนเป็นคนออกหน้า
และยังมีนักเขียนตัวจริงอยู่เบื้องหลังอีกคน

ผลงานเรื่องนี้ถูกขายลิขสิทธิ์ให้กับเมืองนอก และ
หลังจากนั้นก็ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์เรื่อง *Magician K*

แม้ระบุไม่ได้ว่าเป็นเรื่องเกิดขึ้นช่วงไหน แต่ที่แน่นอนคือ *Magician K* ดึงมากจนถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ฮอลลีวูดถึงสี่ภาค และยืนยันการสร้างภาคที่ห้าแล้วด้วย

ปัญหาคือไม่รู้เกิดอะไรขึ้น แต่จากจินกนไม่ยอมแบ่งเงินให้นักเขียนตัวจริง ทางนั้นก็เลยออกมาเปิดเผยตัวนั้นหรือช่างเถอะ เรื่องนั้นไม่เกี่ยวกับเรา

อยากเดาอย่างไรก็ได้ แต่การคาดเดาไม่มีความหมายกับคังจูฮยอก เรื่องสำคัญคือเขารู้แล้วว่ามึ้นักเขียนตัวจริงอีกคน และเมื่อไรที่เว็บโนเวลเรื่องนี้ถูกนำไปสร้างเป็นภาพยนตร์ ก็จะสามารถประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่ในวงการฮอลลีวูด

“ผมใช้เวลาเขียนนานจริง ๆ นะครับ บางครั้งก็ใช้เวลานานแปดชั่วโมงเลย เหนื่อยมากนะ แต่สาเหตุที่ผมยังคงเขียนต่อไป...”

“คุณจินกน”

คังจูฮยอกพูดขัดจางจินกนที่ยังคงพละมแก้ตัวไปเรื่อย

“ครับ?!”

เขาทำสีหน้าเคร่งขรึม โนม้ตัวเข้าไปใกล้จางจินกน

“ผมขอพูดอีกครั้งนะคะ เรื่องนี้คุณจินกนไม่ได้แต่งเอง
สรุปว่านักเขียนตัวจริงอยู่ที่ไหนครับ”

“...เอ่อ”

จางจินกนโดนคังจួយอกกดดันหนักเข้าก็พูดไม่ออก

หัวหน้าอวังที่นั่งฟังบทสนทนาอยู่เงียบๆ มาตลอดทาง
สมุดไดอะรี่สีดำด้วยสีหน้าหงุดหงิดเล็กน้อย เขาคิดว่าตัวเอง
ทำงานพลาด จึงกำลังเช็คข้อมูลที่จดเอาไว้อีกรอบ แต่กลับโดน
คังจួយอกห้ามเอาไว้

“ไม่เป็นไรครับ หัวหน้าอวัง หามาได้ถูกคนแล้วละครับ”

หัวหน้าอวังเงยหน้าที่ก้มอ่านไดอะรี่ขึ้นมองคังจួយอก

“เมื่อที่ท่านประธานบอกว่ามีนักเขียนตัวจริงอีกคน”

“ใช่ครับ มีนักเขียนตัวจริงอยู่อีกคน”

คังจួយอกเลื่อนสายตาจากหัวหน้าอวังกลับมาหาจางจินกน
ที่อ้าปากค้าง

“ลงรายตอนทั้งหมดหนึ่งพันสองร้อยแปดสิบเจ็ดตอน แต่มีคนอ่านนิยายเรื่องนี้เมื่อวานขึ้นสิบห้าคน เมื่อวานสิบสามคน วันนี้แปดคน แถมยังลงให้อ่านฟรีแบบไม่เก็บเงิน เห็นแล้วน่านับถือมากครับ เพราะนี่เท่ากับเขียนเพราะความชอบจริงๆ”

คงจุกจุกจ้องหน้าจางจินกน ก่อนจะยิ้มพลาบเอียงศีรษะเล็กน้อย

“แต่คุณจินกนที่นั่งอยู่ตรงหน้าผมคนนี้ ดูไม่เห็นจะมีแพสชันในการเขียนตรงไหนเลยครับ ไม่มีบรรยากาศแบบนักเขียนคนอื่น ๆ ในสังกัดของผม”

คงจุกจุกเคาะนิ้วกับหน้าจอแท็บเล็ตสีขาวที่ยังคงเปิดหน้าเว็บโนเวลค้างเอาไว้

“หมายความว่าเพื่อนคนนี้รับหน้าที่ออกหน้าให้แทน และยังมีนักเขียนตัวจริงที่แต่งเรื่องนี้อยู่อีกคน”

พูดจบก็เรียกชื่อจางจินกนอีกครั้ง

“คุณจินกน”

“...”

“บอกตามตรงนะครับ ต่อให้คุณจินกนไม่ยอมบอก พวกเราก็ตามหากันเองได้ อยู่ที่ว่าจะเร็วหรือช้าเท่านั้นเอง”

คังจુฮยอกพูดไม่ผิด แต่การให้จางจินกนบอกข้อมูล ออกมาและลงมือทันทีเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด เหตุผลก็ง่ายมาก เพราะข้อมูลอนาคตจากวอยซ์พีชซึ่งไม่ได้บอกช่วงเวลาว่าทาง ต่างประเทศจะได้ลิขสิทธิ์เว็บโนเวลเรื่องนี้ไปช่วงไหน

นั่นหมายความว่าเป็นไปได้ทั้งวันนี้หรือพรุ่งนี้

ถ้าวันนี้บริษัทผลิตภาพยนตร์สักแห่งของฮอลลีวูดซื้อ ลิขสิทธิ์เว็บโนเวล ผมเป็นตัวประกอบนะ แต่ทุกคนชอบทำเหมือน ผมเป็นตัวเอกอยู่เรื่อย ไปได้สำเร็จ คราวนี้แหละงานงอกแน่

ไม่ ถ้าฮอลลีวูดได้ลิขสิทธิ์ไป คงไม่ใช่แค่งานงอก แต่เป็น ต้องตัดใจจากงานนี้เท่านั้น

ดังนั้นคังจุฮยอกต้องโน้มหน้าจางจินกนให้สารภาพความจริงออกมาตรงนี้ให้ได้

“เอายังไงดีครับ คุณจินกน จะปิดบังต่อไป ทั้งที่ก็กลัวชะ ฆนาตอนนี้เหอ ผมยืนยันคำเดิมนะครับ พวกเราตามหานักเขียน

ตัวจริงได้ไม่ยากเลย อยู่ที่ว่า จะหาเจอตอนไหนแค่นั้นเอง เพราะ
ก็แค่ไม่รู้จักตัวจริง แต่รู้สถานการณ์ทั้งหมดแล้วใจครับ”

คังจુฮยอกพูดตะล่อม โชคดีที่ได้ผล เพราะจางจินกนที่
กลอกตาไปมาอย่างกระวนกระวายยอมพูดออกมาเสียงแผ่ว

“...หมอนั้นไม่ยอมออกจากบ้านครับ”

“ไม่ออกจากบ้าน?”

จางจินกนที่ก้มหน้าดูไม่กล้าสู้หน้าคังจุฮยอกเงยขึ้น
สบตาชายหนุ่ม

“ครับ ก็คนประเภทนั้นไง พวกเก็บตัวไม่เข้าสังคม หมอนั้น
เป็นคนแบบนี้แหละครับ”

สองชั่วโมงต่อมา ช่วงเที่ยง ณ ยงอิน เขตชงจี

ย่านห้องเช่าแห่งหนึ่งในเขตชงจี จางจินกนยืนลู่บจมูก
ด้วยความลังเลอยู่หน้าประตูห้องหมายเลข 301 บนตึกขนาด
สี่ชั้น ก่อนจะหันไปส่งสายตาให้คังจุฮยอกที่ยืนรออยู่ข้างหลัง

“ไม่เป็นไรครับ”

“ฮู้ว”

จางจินกนพฐุลมหายใจสั้นๆ เคาะประตูเหล็กห้อง 301
สามครั้งถ้วน

ก๊อก ก๊อก ก๊อก

“จุงแจ ฉั่นเองนะ”

ไม่มีสัญญาณตอบรับจากอีกฝั่งของประตูเหล็กที่ปิดสนิท

“เฮ้ย โทจุงแจ! ฉั่นเอง!”

จางจินกนพฐุตเสียงดัง จากนั้นจึงสัมผัสได้แล้วว่ามีคน
กำลังขยับตัวอยู่หลังประตู

แกรก ตืด ตืด

เสียงปลดล็อกประตูดังขึ้น และประตูเหล็กก็แง้มเปิดออก
ช้าๆ พร้อมกลิ่นเหม็นอับที่โชยออกมาแรงขนาดคังจูฮยอกซึ่งยืน
อยู่ข้างหลังจางจินกนยังได้กลิ่น จากนั้นเสียงแหบแห้งก็ดังขึ้น

“โทษที่...ฉันนอนอยู่”

“จุงแจ มีคนมาหานายนะ”

“ว่าไง...นะ”

ชายที่ชื่อโกจุงแจโผล่หน้าออกมานอกประตูที่แง้มเปิดไว้เล็กน้อยครึ่งศีรษะ ผมเผ้ายาวรุงรัง แม้แต่ผมหน้าม้าก็ยาวลงมาปิดหน้าปิดตา

“...”

นัยน์ตาที่โดนผมหน้าม้าบดบังสังเกตเห็นคังจุนยอกที่ยืนอยู่ข้างหลังจางจินกนในที่สุด

“เฮ้ย!”

โครม!

ใบหน้าของโกจุงแจผลุบหายกลับเข้าไปด้านหลังใน ทว่าจางจินกนจับประตูเหล็กเอาไว้โดยผลักให้เปิดออกได้ทันท่วงที ส่วนโกจุงแจที่ถอยหลังเข้าไปในห้องเช่าล้มก้นจ้ำม่ำอยู่บนพื้นหน้าชั้นวางรองเท้า

“อะ...อะไรเนี่ย!”

โกจุงแจตกใจล้มหงายหลัง ผมหน้าม้าที่เคยบดบังเปิด
ขึ้นให้เห็นใบหน้าของเขาอย่างชัดเจน

เขามีรอยแผลเป็นบริเวณตาขวา

คังจุกฮยอกเดินเข้าไปใกล้ประตู มองสำรวจใบหน้าของ
โกจุงแจ

รอยแผล...ไฟไหม้หรือ

แม้จะไม่แน่ใจ แต่จากสายตาของ คังจุกฮยอกแผลนั้น
ดูเหมือนรอยแผลเป็นจากไฟไหม้ ซึ่งกินพื้นที่รอบนัยน์ตาข้างขวา
มีขนาดเท่ากำปั้น

ไว้ผมหน้าม้ายาวเพราะต้องการปิดรอยแผลเป็นนั้นหรือ

นอกจากนี้จางจินกนยังบอกอีกว่าโกจุงแจเป็นคนเก็บตัว
ไม่เข้าสังคม คังจุกฮยอกไม่อาจรู้ได้ว่าในอดีตเคยเกิดเรื่องอะไรขึ้น
ทว่าก็พอเขาได้ว่าโกจุงแจคงมีอดีตที่ไม่ดีนัก แต่เขาก็ปล่อย
ความคิดเกี่ยวกับแผลเป็นของโกจุงแจไป

“คุณนักเขียนครับ”

คังจุกฮยอกยื่นมือออกไปหาโกจุงแจที่ยังล้มหงายหลังอยู่
หน้าชั้นวางรองเท้าอย่างหนึ่งสงบ

“ลูกเถอะครับ”

“...ครับ? อ๊ะ!”

โกจุงแจเพิ่งจะตั้งสติได้ว่านอนล้มอยู่บนพื้น จึงรีบปิดผม
หน้าม៉าลงมาปิดหน้า เด็กหนุ่มไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากมือ
ที่ยื่นออกมาของคังจุกฮยอก แล้วลุกขึ้นยืนด้วยตัวเอง

“คังจุกฮยอก... ไซ่ไหมครับ”

“ครับ ผมเอง”

“ทำ... ทำไมมาที่นี่ได้”

โกจุงแจยังคงไม่อยากจะเชื่อว่าคนดังคนนั้นจะเข้ามาอยู่ใน
บ้านของตน ชายหนุ่มจึงพูดเข้าประเด็น

“ผมอยากซื้อเว็บโนเวลที่คุณนักเขียนแต่งครับ”

ครูต่อมา

เนื่องจากห้องเช่าที่โกจุงแจอาศัยอยู่เล็กมาก หัวหน้าหวัง จึงต้องยืนรออยู่หน้าชั้นวางรองเท้าอย่างเส็งไม่ได้ และปล่อยให้คังจุกยอกเข้าไปด้านในคนเดียว

“อืม”

หลังเข้าไปในห้องคังจุกยอกก็มองไปรอบ ๆ ด้านในมีแค่ พุกเดี่ยวหนึ่งอัน เก้าอี้หนึ่งพื้นหนึ่งตัว โน้ตบุ๊ก และโต๊ะหนังสือ ตัวเดียว โกจุงแจที่ยังคงเอาผมปิดหน้าปิดตานั่งรออยู่บนพุกกับ จางจินกน

“คุณนักเขียน”

คังจุกยอกเรียกโกจุงแจ อีกฝ่ายลูบผมหน้าม้าตอบเสียง
ค่อย

“...ครับ”

“อาศัยอยู่ที่นี้มานานขนาดไหนแล้วครับ”

“ไม่รู้สิครับ น่าจะสักสามปีแล้ว”

“ทั้งสองคนอายุเท่ากันหรือครับ”

“ครับ”

คังจુฮยอกยื่นมือล้วงกระเป๋า มองโกจุงแจกับจางจินกน ที่นั่งตัวติดกัน ก่อนจะหันหน้าไปมองผ่านม่านทึบที่ปิดกัน แสงสว่างจากด้านนอกได้อย่างสมบูรณ์แบบ

อายุเท่ากับจางจินกน นั่นเด็กคนนี้ก็อายุยี่สิบปี หมายความว่าอาศัยอยู่ในห้องเช่ามีดมแบบนี่มาตั้งแต่ม.ปลายเลยหรือ

จากจุดสังเกตเดียวแตกแขนงออกเป็นคำถามมากมาย สารพัด พ่อแม่ล่ะ พี่น้องล่ะ เอาเงินจากไหน หารายได้ยังไง แต่คังจุฮยอกก็ยอมรับคำตอบโดยดี และไม่ได้ถามคำถามซอกแซกพวกนั้น

“ครับ เข้าใจแล้ว”

ชายหนุ่มก้มมองโกจุงแจที่นั่งลูบผมหน้าม้าอย่างประหม่า หน้าตาของเด็กคนนี้ ห้องเช่า นิสัยเก็บตัวไม่เข้าสังคม กลิ่นเหม็นอับ องค์กรประกอบเหล่านี้ทำให้คังจุฮยอกนึกถึงอดีตของตัวเองผ่านโกจุงแจ

แต่ว่า...

เจ้าตัวต้องเป็นคนกะเทาะเปลือกและลุกขึ้นยืนด้วยตัวเอง

คงจួយอกไม่ใช่คนปลอบใจเก่ง และคิดว่าไม่จำเป็นต้อง
ปลอบใจด้วย โทงจุงแจต้องเปิดใจรับโลกภายนอกด้วยตัวเอง
เช่นเดียวกับที่คงจួយอกผ่านมาแล้วในอดีต เรื่องแบบนี้ไม่ใช่ว่า
แค่มีคนคอยผลักดันแล้วจะทำได้สำเร็จ เพราะเป็นเรื่องที่ขึ้นอยู่กับ
เจ้าตัวด้วย

แต่เราสร้างชนวนที่จะทำให้เด็กคนนี้ยอมขยับตัวได้

คงจួយอกได้วอยซ์พีชซึ่งเป็นชนวนเหตุ และโทงจุงแจก็จะ
มีเขาเป็นชนวนนั้นแทน

“คุณนักเขียน”

“...ครับ”

“อย่างที่บอกไปครับ ผมมาขอซื้อลิขสิทธิ์ผลงานของ
คุณนักเขียน”

พูดจบคังจูฮยอกก็หันไปพยักหน้าให้หัวหน้าอวังที่ยืนรอ
อยู่หน้าชั้นวางรองเท้า หัวหน้าอวังเดินเข้ามาในห้องแล้วยื่น
ซองเอกสารสีขาวให้โกจุงแจซึ่งนั่งอยู่บนพุก ใบหน้าที่ถูกซ่อน
อยู่ใต้ผมหน้าม้าเกือบครึ่งเงยขึ้น

“นี่อะไรเหรอครับ”

คังจูฮยอกตอบสั้นๆ

“สัญญาซื้อขายลิขสิทธิ์ครับ”

โกจุงแจฟังคำตอบแล้วหยิบกระดาษหลายแผ่นออกมา
จากซองเอกสาร

“...!”

และก็ต้องเบิกตากว้าง

“หะ...ให้เงินผมหมดนี้เลยเหรอครับ!”

“แน่นอนครับ ตัวเลขถูกต้องไม่ผิดแม้แต่หลักเดียว นี่คือ
ค่าลิขสิทธิ์ที่ผมจะจ่ายให้กับคุณนักเขียน และ...”

คังจુฮยอกเว้นช่วงไปหนึ่งจังหวัด ย่อตัวลงลดระดับสายตา
ให้อยู่ระดับเดียวกับโกจุงแจที่นั่งอยู่ และพูดแผนการอนาคต
ให้อีกฝ่ายฟัง

“ผมอยากขายผลงานของคุณักเขียนไปยังตลาด
ต่างประเทศ เพื่อจะเอามาทำเป็นเรื่องยาวครับ”

วันเดียวกัน กลางดึก

ชายสองคนนั่งอยู่ในห้องส่วนตัวของร้านอาหารเกาหลี
แถวสำนักงานใหญ่วอยซ์โปรटकชัน

“อะแฮ่ม!”

K-STAR โปรเจกต์ที่ร่วมมือกับโรนอตเกมและกำลัง
ดำเนินการอยู่ล่าสุดหมดตารางงานที่ต่างประเทศแล้ว ผู้กำกับ
ชเวซังฮีที่ยังคงแต่งตัวสไตล์อาจารย์มหาวิทยาลัยเหมือนเคย
จึงกลับมาประจำอยู่ที่เกาหลี

“...”

ผู้กำกับคิมซัมบงเองก็อยู่ในห้องนี้ด้วย เขานั่งกอดอก
ก้มหน้าอ่านเมนู ที่ผ่านมาเขามีผมหงอกเพิ่มมาอีกหลายเส้น
เพราะตะลุยกถ่ายภาพยนตร์ไม่ได้หยุดพักเลยตั้งแต่แก๊งจอมโจร
ยันมรสุม

บรรยากาศภายในห้องมีเพียงความเงียบที่น่าอึดอัด ซึ่งก็
ไม่น่าแปลกใจอะไร เพราะผู้กำกับสองคนนี้ไม่ได้สนิทสนมกัน
พวกเขาเป็นแค่เพื่อนร่วมงานที่ทำโปรเจกต์อย่างก่อนมรสุม
จะมากับมรสุมร่วมกัน แต่ถ้าว่ากันตามตรงสองเรื่องนี้ก็แยกกัน
ทำงานอยู่ดี เมื่อต้องมานั่งอยู่ในห้องแคบตามลำพัง จึงยังระอึก-
ระอ่วนอยู่มาก

“ผู้กำกับคิมซัมบงครับ”

ผู้กำกับชเวซังฮีทนความเงียบน่าอึดอัดต่อไม่ไหว จึงเป็น
ฝ่ายเปิดปากพูดขึ้นก่อน

“ช่วงนี้สบายดีไหมครับ ได้ยินว่าทำยอดขายตัวได้เกิน
สิบล้านใบติดกันตั้งแต่แก๊งจอมโจรยันมรสุม เลยมีคนเชิญตัวไป
พบทั่วเลย”

ผู้กำกับคิมซัมบงเปลี่ยนเมนูไปอีกหน้า เนื่องจากปกติก็
พูดน้อยเป็นทุนเดิม คำตอบของเขาจึงค่อนข้างสั้น

“ก็พอไหว ช่วงแรกก็เป็นแบบนี้แหละ แต่ช่วงนี้เงียบลง
เยอะแล้ว”

“อา... เหรอครับ”

ความเงียบโรยตัวลงมาอีกครั้ง คราวนี้ผู้กำกับคิมซัมบง
เป็นฝ่ายชวนคุยบ้าง

“แอนิเมชันเอ็มวีที่นายทำเป็นที่ฮือฮาใหญ่เลยนี่ ทำ
ออกมาได้ดีมาก”

ผู้กำกับชเวซังฮีเกาศีรษะแกรกๆ เมื่อโดนชมอย่างไม่ทัน
ตั้งตัว

“ไม่หรอกครับ ท่านประธานเป็นคนคิดคอนเซปต์กับ
วางแผนงานทุกอย่าง ผมก็แค่เข้ามาซัพมือเปิบ”

“อืม ว่าแต่เมื่อไหร่ประธานคงจะมา...”

ครี๊ด

บรรยากาศน่าอัศจรรย์ภายในห้องดีชั้นทันทีที่ประตูเปิด
ออก

“ขอโทษครับ ผมมาสายไปหน่อย”

ผู้กำกับชเวซังฮีกับผู้กำกับคิมซัมบงยินดีมากกับการ
ปรากฏตัวของคังจูชยอกที่ถือสูทไว้ในมือ พวกเขารีบถือโอกาส
นั้นหันไปทักทายประธานหนุ่มราวกับนัดแนะกันมา

“ฮู้ว”

คังจูชยอกพ่นลมหายใจเฮือกหนึ่ง เขาคอแห้งมาก พอ
กันแตะเก้าอี้ปุ๊บก็รินน้ำยกขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้วเพื่อดับ
กระหาย

จากนั้นก็หยิบแท็บเล็ตสีขาวขึ้นมาวางบนโต๊ะ แล้วหันไป
ทางผู้กำกับคิมซัมบง

“ผู้กำกับครับ ผลงานเรื่องใหม่ที่คร่าวก่อนบอกที่กำลัง
จะเขียนนั้นเริ่มลงมือหรือยังครับ”

ผู้กำกับคิมซัมบงส่ายหน้ากอดอก

“ยังคิดอยู่เลยว่าจะรับบทจากที่อื่น หรือจะเขียนเองดี”

เมื่อได้รับคำตอบที่ต้องการ คังจูฮยอกก็หันไปถามผู้กำกับ
ชเวซังฮีต่อ

“แล้วผู้กำกับล่ะครับ”

“ครับ? อ่า ผมมีวางแผนเอาไว้บ้าง แต่ยังไม่คิดจะทำ
ตอนนี้ครับ”

คังจูฮยอกฟังคำตอบจากผู้กำกับทั้งสองแล้วลูบคางคล้าย
ครุ่นคิดบางอย่างพักหนึ่ง ก่อนจะเปิดหน้าจอแท็บเล็ตบนโต๊ะ

“ผมอยากเสนอผลงานเรื่องใหม่ให้กับทั้งสองท่านครับ
แต่ว่า...”

ชายหนุ่มยิ้มพลางกดนั่นกดนี่บนหน้าจอที่สว่างวาบ

“คราวนี้โปรเจกต์ใหญ่นิดหน่อย”

ตอนนั้นเอง

ติ๊ง!

เสียงแจ๊สเตือนข้อความเข้าก็ดังมาจากโทรศัพท์มือถือ
ของคังจุกยอก

“ฮ๊ะ สักครู่นะครับ”

คังจุกยอกหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเช็คข้อความที่
หัวหน้าฝ่ายชุมชนแจส่งมา

[ท่านประธานโทร.มาหะรอ ขอโทษๆ ฉันทาน้ำอยู่เลย
ไม่ได้รับนะ ตอนนี่สะดวกคุยไหม]

เขาพิมพ์ข้อความตอบกลับไป

[ไม่ต้องโทร.คุยก็ได้ครับ พี่ช่วยนัดประชุมเช้าวันจันทร์หน้า
ให้ทีสิ เอาเป็นห้องประชุมใหญ่ที่สำนักงานใหญ่ก็ได้]

จากนั้นก็พิมพ์รายชื่อสมาชิกที่ต้องเข้าร่วมประชุม

[สมาชิกที่เข้าร่วมคือทีมงานระดับผู้บริหารของวอยซ์
โปรดักชัน ทั้งสำนักงานใหญ่และสาขา GM เอนเตอร์ กับวอยซ์
ไลบรารีทั้งหมดเลยนะ]

ทว่าจำนวนสมาชิกที่เข้าร่วมการประชุมเยอะจน
น่าแปลกใจ

บทที่ 389 ประกาศ (12)

หลังส่งข้อความตอบหัวหน้าฝ่ายชุมชนแจเสร็จ คังจุษยอกก็วางโทรศัพท์มือถือลงบนโต๊ะแล้วเงยหน้าขึ้น

“ขอโทษทีนะคะครับ”

“ไม่ครับ ไม่เป็นไร ว่าแต่ที่บอกว่าโปรเจกต์ใหญ่นี้ยังงั้น”

“อ้อ”

คังจุษยอกกล่าวต่อพลาจเลื่อนแท็บเล็ตสีขาวที่วางอยู่ข้างโทรศัพท์มือถือไปกลางโต๊ะ

“ผลงานเรื่องถัดไปของทั้งสองท่านเอาเป็นเจ้านี่ดีไหมครับ”

ผู้กำกับคิมซัมบงหยิบแท็บเล็ตไปดูก่อน ทำทางค่อนข้างคุ่นกับแพลตฟอร์มที่แสดงอยู่บนหน้าจอไม่น้อย ก่อนที่คิ้วข้างหนึ่งจะเลิกขึ้นสูง

“นี่...เว็บโนเวลเหรอ”

“ใช่ครับ เว็บโนเวล”

“หนึ่งพันสองร้อยแปดสิบเจ็ดตอน? จำนวนเยอะอยู่นะ”

“ใช่ใหม่ล่ะครับ เมื่อตอนเที่ยงผมเพิ่งซื้อลิขสิทธิ์เว็บโนเวลเรื่องนี้มา”

“ฮะ?!”

แท็บเล็ตในมือผู้กำกับคิมซัมบงถูกส่งต่อให้ผู้กำกับชเวซังฮี

“อืม ก็ดีนะ สมัยนี้มีภาพยนตร์ที่สร้างจากเว็บโนเวลให้เห็นเยอะทีเดียว เรื่องนี้ฉันเข้าใจ แล้วนายคิดจะทำเป็นโปรเจกต์ใหญ่ระดับไหนล่ะ”

คังจุกฮยอกตอบคำถามออกมาง่าย ๆ

“ผมว่าคราวนี้ก็อยากให้สร้างพร้อมกันเหมือนก่อนมรสุมจะมากับมรสุมครับ”

“เหมือนกัน?”

“ครับ ในด้านตัวแผนงานนะ แต่กระบวนการแตกต่างกัน
นิดหน่อย”

“กระบวนการแตกต่างกัน?”

ผู้กำกับชเวซังฮีที่นั่งจ้องหน้าจอบีบเลือดงยหน้าขึ้น
พรวด แว่นตากกลมบนตักขยับเล็กน้อย

“กระบวนการแตกต่างกัน! หรือว่าจะขายแอนิเมชันบน
แพลตฟอร์มออนไลน์แทน”

“ไม่ครับ คราวก่อนผมก็บอกนี่นาว่าอยากให้ผู้กำกับ
ช่วยกันพัฒนาตลาดแอนิเมชันในประเทศเรา”

“งั้นที่บอกว่ากระบวนการแตกต่างกันคือ...”

คังจูฮยอกวางแก้วน้ำในมือลงและยกขาขึ้นนั่งไขว่ห้าง

“ผมว่าจะทำเป็นห้าภาคครับ แอนิเมชันห้า ภาพยนตร์ห้า
พร้อมกันเลย”

“...อย่าบอกนะว่านายวางแผนทำนิยายเรื่องนี้ออกมา
เป็นจักรวาลภาพยนตร์นะ”

“ถูกต้องเลยครับ”

จักรวาลภาพยนตร์จะมีภาคแยกที่แตกแขนงออกไปตามตัวละคร โดยจะเชื่อมโยงผ่านมุมมองโลกเดียวกัน ซึ่งมักสร้างขึ้นมาจากนิยายหรือคอมิกส์ คนส่วนใหญ่รู้จักคำนี้กันอยู่แล้ว เพียงแต่อุตสาหกรรมภาพยนตร์ในประเทศยังใหม่กับการสร้างภาพยนตร์แนวนี้อยู่มาก

“ในวงการฮอลลีวูดมีภาพยนตร์แนวจักรวาลภาพยนตร์ให้เห็นกันเกลื่อน แต่ในประเทศเราแทบไม่มีผลงานแนวนี้ออกมาให้เห็น ผมเลยว่าจะลองทำดูครับ”

เมื่อเจอกับความมุ่งมั่นของคังจุนยอก ผู้กำกับชเวซังฮี ก็อ้าปากเหวอ ตรงกันข้ามกับผู้กำกับคิมซัมบงที่มัมปากแน่น ครางในลำคอ ระหว่างนั้นคังจุนยอกก็กล่าวต่อ

“เนื้อเรื่องเว็บโนเวลไม่มีอะไรซับซ้อนครับ เป็นเรื่องราวของตัวเอกที่โดนดูดเข้าไปอยู่ในหนังสือและได้พบกับโลกของจอมเวท ที่นั่นตัวเอกของเรื่องจะต้องต่อสู้แบบหัวเดียวกระเทียมลีบ แต่ตัวละครที่โผล่มาค่อนข้างเยอะ และมีความเป็นฮีโร่สูงมากครับ”

พูดจบคังจูฮยอกก็หันไปคุยกับผู้กำกับชเวซังฮีที่ยังคง
หุบปากไม่ลง

“ถ้าภาพยนตร์มรสุมเป็นสปินออฟของแอนิเมชันก่อน
มรสุมจะมา คราวนี้ตัวภาพยนตร์ก็จะเป็นเนื้อเรื่องหลัก ส่วน
แอนิเมชันเป็นสปินออฟแทนครับ”

คังจูฮยอกตั้งสายตากลับมาหาผู้กำกับคิมซัมบงซำๆ

“หมายความว่า เมื่อภาพยนตร์ฉายภาคหนึ่ง แอนิเมชัน
ที่สร้างพร้อมกันก็จะฉายสปินออฟของภาคนั้น และเราจะสร้าง
กันทั้งหมดห้าภาคสินะ”

ผู้กำกับชเวซังฮีหาเสียงของตัวเองเจอในที่สุด จึงพูด
ออกมา

“ละ...เล่นใหญ่ขนาดนั้น! ถ้าเจ๊งขึ้นมา...!”

“เจ๊งก็เจ๊งสิครับ แต่ถ้าจะทำทายกันสักหน่อย ก็ต้องเล่น
ระดับนี้ โลกถึงจะมองเห็นความสำเร็จของพวกเรานะครับ”

เทียบกับผู้กำกับชเวซังฮีแล้ว ผู้กำกับคิมซัมบงดูจะสนใจ
โปรเจกต์นี้มากกว่า เขาหลบคางพลางยิ้มอย่างนึ๊กสนุก

“ก็คือจะสร้างเป็นจักรวาลภาพยนตร์วอยซ์เหมือนกับ
จักรวาลภาพยนตร์มาโวลสินะ ดี อายุปุ่นนี้แล้วไม่ใช่เรื่องง่าย
เลยที่จะได้เจอโปรเจกต์ระดับนี้ งานนี้ฉันเอาด้วยคน”

ผู้กำกับคิมซัมบงเห็นความสำเร็จของผลงานมากมาย
หลังมรสุมมาแล้ว จึงเชื่อมั่นในสายตาของคังจุนฮยอก และให้
คำตอบอย่างรวดเร็ว คราวนี้ก็เหลือแค่คำตอบจากผู้กำกับ
ชเวซังฮีคนเดียว

“เฮ้อ...ตอนได้ข้อเสนอทาบถามตัว ผมคิดว่าเรื่องนั้นเป็น
แผนงานที่เป็นไปไม่ได้ แต่ก็ลงมือทำงานได้นะครับ ฮู้ว โอเคครับ
ผมเอาด้วย”

เมื่อได้สัญญาณโอเคจากปากของผู้กำกับทั้งสอง คังจุนฮยอก
ก็ยิ้มพลาบประสานมือวางไว้ใต้คาง

“แต่งานนี้จะแตกต่างจากมรสุมกับก่อนมรสุมจะมาตั้งแต่
เริ่มเลยครับ”

“ต่างกัน?”

“ใช้ครับ ตั้งแต่สต๊าฟไปจนถึงนักเขียนบท เราจะใช้คนของฮอลลีวูดทั้งหมด”

คังจูฮยอกหยิบแท็บเล็ตที่วางอยู่บนโต๊ะกลับคืนมา

“บริษัทผลิตคือวอยซ์ฟิล์มสตูดิโอที่ผมเพิ่งก่อตั้งขึ้นในฮอลลีวูด”

และกล่าวสรุป

“หมายความว่างานนี้เราสร้างขึ้นเพื่อเข้าฉายที่ฮอลลีวูดครับ”

เช้าวันต่อมา

นับจากวันนั้นเป็นต้นมา คังจูฮยอกก็เก็บตัวจดจ่อกับการทำบางสิ่งอย่างกระตือรือร้นอยู่ในออฟฟิศ แต่ไม่มีใครรู้แน่ชัดว่าชายหนุ่มกำลังทำอะไรอยู่กันแน่

อย่างไรก็ตาม ขณะที่คังจูฮยอกขังตัวเองอยู่ในออฟฟิศเวลาก็ผ่านไปอย่างรวดเร็วราวกับหลอมละลาย

ระหว่างนั้น เฮนาที่เสร็จสิ้นตารางถ่ายทำภาพยนตร์ *Ugly Girl* ก็เดินทางกลับมาเกาหลี การถ่ายทำ การบันทึกเสียง และการมิกซ์เพลงที่ต้องเพิ่มเข้าไปในฉากก็เสร็จเรียบร้อยทั้งหมด ผู้กำกับมารี มิโกะกับสต๊าฟจึงเข้าสู่กระบวนการตัดต่อ ซึ่งเป็นงานครึ่งหลังของภาพยนตร์แล้ว

“ท่านประธาน!!!”

ทันทีที่เท้าแตะเกาหลี เฮนาก็ตรงดิ่งบุกเข้ามายังห้องประธานที่สำนักงานวอยซ์โปรดักชันก่อนเป็นที่แรก

“เรื่องตลกๆ มานิดี้อะไรกันคะ รู้ไหมคะว่าตอนนี้ที่โน่นวุ่นวายกันใหญ่แล้ว!!! พวกสต๊าฟในกองถ่ายถามฉันตลอดเลย ว่ารู้จักมานิดี้อะไรไหม บน SNS ก็คุยกันแต่เรื่องมานิดี้อะ!!!”

เฮนาคงจะยิ้มสีผมใหม่หลังปิดกอง ตอนนี้เธอทำผมสั้นสีเทาพูดด้วยความตื่นเต้น ส่วนคังจูฮยอกตอบง่าย ๆ ไม่แม้แต่จะขยับตัว

“รู้แล้วครับ”

“เอ๋? รู้แล้วเหรอคะ ไม่ๆ ไม่ใช่เกาหีสันคะ! ฉันหมายถึง เมืองนอก เมืองนอกค่ะ!”

“ครับ เมืองนอก ผมปล่อยไปเพราะเห็นว่าไม่ต้องยุ่งอะไร ก็ไปได้สวยแล้ว แต่เมื่อไหร่ที่พวกเราเริ่มผลักบอลหิมะตามแผน อิทธิพลของเคป็อบก็จะใหญ่ขึ้นจนกลายเป็นกระแสหนึ่ง”

“...เอ๋? คือนี่ยังไม่ได้ทำอะไรเลยเหรอคะ”

“ยังครับ”

“แต่ตั้งขนาดนั้นแล้วเนี่ยนะ”

คังจુฮยอกพยักหน้าแทนที่จะพูดตอบหญิงสาวที่ยืน กะพริบตาปริบๆ อยู่ตรงหน้า เฮนาจ็องเขาสັกพั๊กก็ดึงเก้าอี้ ออกมานั่ง

“งั้นถ้าพวกเราเริ่มลงมือ...”

“ไม่รู้สิครับ ตอนนี่คงให้คำตอบยาก แต่ถ้าไปได้สวย อย่างที่คิด เราคงได้เห็นภาพที่น่าสนใจมากจากทั่วโลก”

“โห”

“และถ้ากระแสนเคปือปมีอิทธิพลขึ้นมา ตลาดต่างประเทศ
ก็จะหันมาให้ความสนใจกับ *Ugly Girl* ของคุณเฮนาด้วยเช่นกัน”

เฮนาเบิกตากว้างเข้าใจในที่สุด

“ฮะ! จริงสิ! ภาพยนตร์ที่ฉันแสดงก็เป็นแนวเคปือป...”

“ว่ากันตามจริง *Ugly Girl* ไม่ได้เน้นไปที่เคปือปครับ จุด
นั้นเป็นแค่หนึ่งในเซตตั้งของเรื่อง และสอดแทรกเพลงของคุณ
เฮนาเข้าไปในเนื้อเรื่องบ้างเท่านั้นเอง แต่ก็ไม่สำคัญหรอกครับ
อย่างไรกระแสนตอบรับที่เกิดขึ้นช่วงนี้ก็มีส่วนช่วยผลักดัน *Ugly
Girl* อีกทาง”

เฮนายกมือขึ้นปิดปาก รอยยิ้มบานสะพรั่งราวกับ
มองเห็นภาพอนาคตที่โรยด้วยกลีบดอกไม้ เธอค้างอยู่ทำนั้น
นานประมาณหนึ่งนาที

“ว้าว”

หญิงสาวเงยหน้าถามคังจูฮยอก

“ท่านประธานคิดคำนวณเอาไว้หมดทุกอย่างตั้งแต่จังหวะ
ยื่นกระแสดอบบรับเลยหรือคะ มาคิดดูแล้ว เรื่องที่พวกมานิโตะ
เป็นกระแสก็ประจวบเหมาะกับช่วงเวลาเปิดตัว *Ugly Girl* เลยนะ”

คังจูฮยอกกระตุกยิ้มบ้ายเบี่ยงคำถามที่เต็มไปด้วยความ
อยากรู้ของเฮนา

“ไม่รู้สิครับ”

หลายชั่วโมงต่อมา

หลังจากที่เฮนาถลบออกไป คังจูฮยอกก็ยังคงนั่งทำงาน
อยู่ในออฟฟิศตั้งแต่พระอาทิตย์ขึ้นจนลลับขอบฟ้า และกระทั่ง
พระอาทิตย์ขึ้นอีกครั้งก็ยังคงนั่งอยู่ที่เดิม ต่างกันก็แค่แขนเสื้อที่
ถูกพับขึ้น

“เรื่องมานิโตะรอให้ถึงเวลาค่อยผลักบอลหิมะก็พอ ส่วน
Ugly Girl ก็เหลือแค่ตัดต่ออย่างเดียว”

งานที่เขาขงตัวจัดการอยู่ในออฟฟิศ ก็คือพิจารณางาน
มากมายที่เริ่มทำไปแล้วตลอดช่วงเวลาที่ผ่านไป อย่างเช่น งาน

ที่เหลือแค่รอดูผลลัพธ์ งานที่ต้องยื่นมือเข้าไปจัดการเล็กน้อย หรือไม่ก็งานที่ยังต้องคอยตามใส่ใจกันต่อไป

“ชายที่หายตัวไป ซีซั่นสอง รักษาเรตติ้งสี่สิบเปอร์เซ็นต์ ได้ดี ไม่มีปัญหาอะไรเป็นพิเศษ ส่วนโปรเจกต์ร่วมกับไรนอต เกมก็ปล่อยให้ดำเนินการต่อไปแบบนี้...”

คังจูฮยอกตรวจสอบงานหลายชิ้นอีกครั้ง ในความเป็นจริง งานพวกนี้เขาไม่ต้องช่วยผลักดันอะไร ก็เดินหน้ากันต่อได้เอง อยู่แล้ว แต่อย่างไรก็ยังคงอยากตรวจสอบให้มั่นใจ

“งานที่ต้องใส่ใจมากหน่อยก็มีเน็ตเฟลกซ์ เว็บตูน เว็บโนเวล และวาไรตี้เพลงลูกทุ่ง”

ถนนลาดยางข้อมดีกว่าถนนถมดิน และทางด่วนก็ข้อม เร่งความเร็วได้ไวกว่าถนนลาดยาง ระหว่างที่คังจูฮยอกสร้าง วอยซ์โปรดักชันขึ้นมาได้ใหญ่โตระดับนี้ นักแสดง ศิลปิน และ พนักงานในสังกัดต่างก็พัฒนาไปพร้อมกันในระดับที่น่าพอใจ มากเช่นกัน

ทว่า...

“จากนี้ไปคือของจริง”

การเติบโตของพวกเขา ความก้าวหน้าของวอยซ์โปรดักชัน แผนการที่เตรียมเอาไว้ คังจુฮยอกเชื่อว่าหลังจากนี้แหละคือการตัดสินใจแพ้ชนะของจริง เหตุผลที่เขาคิดแบบนี้ก็ไม่ได้ซับซ้อนเลย นั่นเพราะปัจจุบันวอยซ์โปรดักชันยังติดจุดอ่อนอยู่ อย่างหนึ่ง ซึ่งค่อนข้างย้อนแย้งอยู่บ้าง แต่จุดอ่อนนั้นก็คือ...

“...ฉัน”

ตัวคังจุฮยอกนั่นเอง อาวุธที่ร้ายกาจที่สุดของวอยซ์โปรดักชัน ขณะเดียวกันก็เป็นจุดอ่อนที่ร้ายแรงที่สุด ปัจจุบันการมีอยู่ของคังจุฮยอกเป็นเหมือนดาบสองคม แบนด์พาวเวอร์และอิทธิพลของเขากำลังขยายตัวใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ และเงาของเขาก็เข้มข้นตามไป

เข้มจนบดบังทุกสิ่ง

อย่างไรก็ตาม ระหว่างที่คังจุฮยอกจดจ่ออยู่กับการทำงาน วันที่บนปฏิทินก็เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว

“ฮู้ว”

รู้สึกตัวอีกทีก็มาถึงคืนวันอาทิตย์ที่ 24 ตุลาคม ในที่สุด
คังจุนฮยอกก็เคลียร์งานเสร็จ เขาดึงแขนเสื้อที่พับขึ้นลงแล้วลุก
จากโต๊ะ

“พรุ่งนี้แล้วสินะ”

พรุ่งนี้คือวันนัดประชุมใหญ่ ซึ่งพนักงานระดับหัวหน้าใน
สังกัดวอยซ์โปรดักชันจะต้องเข้าร่วมทุกคน ตอนนี้งานประชุมก็
ใกล้เข้ามาทุกที

ชายหนุ่มยื่นหน้าไปมองรอบห้องประธานของตัวเองอย่าง
เงิบงัน

“...”

เครื่องชงกาแฟที่โดนใช้งานหนักมากที่สุด โต๊ะและเก้าอี้
สำหรับนั่งประชุม แผนงานกับบทที่วางกองสุมอยู่ทั่วห้อง คังจุนฮยอก
สอดมือล้วงกระเป๋าทางเกนทั้งสองข้างมองไปรอบห้อง แล้วหมุนตัว
หันไปเก็บภาพวิวทัศน์ยามราตรีของกรุงโซลที่สะท้อนอยู่นอก
หน้าต่างบานใหญ่ผ่านนัยน์ตา

เขาเหม่อมองทิวทัศน์นอกหน้าต่างอยู่นาน ก่อนจะพึมพำ
เสียงเบา

“จากนี้ไปเราเองก็ต้องลุยเหมือนกัน”

เช้าวันต่อมา วันที่ 25 ตุลาคม

กลุ่มคนมากมายทั้งที่คุ้นและไม่คุ้นหน้ามารวมตัวกันอยู่
ในห้องประชุมใหญ่ของสำนักงานใหญ่วอยซ์โปรดักชันย่านซัมซง

“สวัสดีครับ”

“ไอ้ หัวหน้าทีมโก! ไม่เจอกันนานเลยนะ ออฟฟิศที่ซ็องดัม
ไม่มีปัญหาอะไรใช่ไหม ผมไม่ได้แวะไปที่นั่นนานมากแล้ว”

พนักงานระดับหัวหน้าและระดับบริหารทยอยเดินทาง
มาถึงตามคำสั่งเรียกประชุมของคังจุนฮยอก หัวหน้าฝ่ายซุมินแจ
ที่เป็นคนรับผิดชอบดูแลการประชุมในวันนี้มารออยู่ที่ห้องประชุม
ใหญ่ล่วงหน้าก่อนแล้ว เขาทักทายพนักงานที่มาถึงเรื่อย ๆ และ
ช่วยจัดแจงให้เสร็จสรรพว่าใครนั่งตรงไหนกันบ้าง

“อู๊ย หัวหน้าฝ่ายซู มาเร็วจัง ท่านประธานล่ะ”

เพราะวันนี้มีประชุม หัวหน้าฝ่ายฮงฮเยซูจึงแต่งตัว
ค่อนข้างเป็นทางการกว่าปกติ หัวหน้าฝ่ายซุมินแจส่ายหน้าตอบ
เธอ

“ยังไม่มาเลย หัวหน้าฝ่ายฮงริบมาช่วยกันหน่อยเร็ว!”

ห้องประชุมใหญ่เริ่มแน่นขึ้นตามจำนวนพนักงานที่มาถึง
และขณะที่พนักงานจำนวนอย่างน้อยสามสิบชีวิต ทั้งจากวอยซ์
ไลบรารี GM เอนเตอร์เทนเมนต์ คนของสาขา ระดับหัวหน้าทีม
หัวหน้าฝ่าย ไปจนถึงรองประธานพัคชานคยูจากสำนักงานใหญ่
นั่งประจำที่กันครบ

แอ๊ด

“ขอโทษครับ! ขอฝานหน่อยนะครับ!”

“หัวหน้าฝ่าย นีอะไร”

“นีอะไรเธอ”

“ผมก็¹ไม่รู้เหมือนกันครับ ท่านประธานสั่งให้แจกจ่ายให้กับทุกคน”

พนักงานที่มสนับสนุนห้าคนช่วยกันแจกจ่ายกระดาษปึกหนาให้ทุกคนในที่ประชุม รองประธานพัคซานคยูที่เพิ่งรับกระดาษปึกนั้นมาจากพนักงานพลิกอ่านชื่อหัวข้อบนนั้นเป็นอันดับแรก

‘แผนงานอนาคตและการโอนย้าย’

เครื่องหมายคำถามตั้งขึ้นมาบนหน้าตาของเขาทันที

“แผนงานอนาคต? การโอนย้าย?”

สีหน้าของแต่ละคนที่รับปึกกระดาษไปก็คล้ายกันหมดหนักสุดคือหัวหน้าฝ่ายชุมชนแจกับหัวหน้าฝ่ายสงฮเยชูที่เปิดอ่านหน้าแรกแล้วถึงกับทำหน้ายับย่น

และตอนที่กระดาษปึกนั้นถูกแจกจ่ายให้ทุกคนจนครบ

ตึก ตึก

เสียงสั้นรอกเท้าก็ตั้งขึ้นจากทางเดินนอกห้องประชุม เสียงนั้นเข้ามาใกล้ขึ้นเรื่อยๆ และไม่นานหลังจากนั้น

“สวัสดีครับ ทุกคนได้รับเอกสารกันแล้วใช่ไหมครับ”

คังจูฮยอกในชุดสูทสีน้ำเงินก็เดินมือล้วงกระเป๋าทางเกว
ปรากฏตัวขึ้นในห้องประชุม ทุกคนที่จดจ้องกระดาษปึกนั้นอยู่
จึงเงยหน้าขึ้นมองชายหนุ่ม

“ท่านประธาน! นี่เรื่องอะไรกัน!!!”

เสียงตะโกนของหัวหน้าฝ่ายชุมชนแจที่นั่งข้างรองประธาน
พัคชานคยู ทำให้คังจูฮยอกที่หยุดยืนอยู่ตรงหัวโຕະประชุมต้อง
ยกแขนขวาขึ้นห้ามให้ใจเย็นก่อน ก่อนประกาศเสียงดังพร้อม
กับชี้นำโป่งไปยังออฟฟิศตัวเองที่อยู่ข้างหลัง

“ผมว่าจะย้ายออกครับ”

บทที่ 390 ปราบกฏตัว (1)

หลังจากที่คังจુฮยอกประกาศออกไปเช่นนั้น ห้องประชุมใหญ่ก็ตกอยู่ในความเงียบ ทั้งที่มีจำนวนสมาชิกกว่าสามสิบคน แต่กลับเงียบกริบจนนึกว่าอยู่ในห้องสมุดที่ห้ามใช้เสียง แต่ละคนไม่ตกใจมากก็ซ็อกจนพูดไม่ออก

ความเงียบดำเนินต่อไปราวสิบวินาที

“...เอ่อ”

รองประธานพัคชานคยูที่นั่งข้างๆ เงยหน้ามองคังจุฮยอกที่ยืนตระหง่านตาโต ก่อนจะเปิดปากพูดอย่างยากเย็น

“หมายความว่ายังไง ย้ายออกเนี่ยนะ”

ต่างจากคังจุฮยอกที่ยืนยิ้มมองทุกคนในห้อง ชายหนุ่มหันไปตอบรองประธานพัคชานคยูที่เป็นตัวแทนถามคำถามที่ทุกคนอยากรู้

“ตามนั้นเลยครับ คุณรองประธาน ถึงเวลาที่ผมจะย้าย
ออกแล้ว”

คังจુฮยอกพูดจบไม่ทันไร หัวหน้าฝ่ายชุมชนแจที่นั่งอยู่
ข้างรองประธานพักชานคยูกก็กระเด็นตัวลุกพรวด

“ย้ายออก?! พูดอะไรของนายนะ!”

เสียงตะโกนดังลั่นห้องประชุม ทุกคนต่างก็มองหน้า
คังจุฮยอกนิ่ง เห็นด้วยกับเสียงตะโกนของหัวหน้าฝ่ายชุมชนแจ

“คำว่าย้ายออกจะหมายถึงอะไรได้อีกล่ะครับ”

คังจุฮยอกให้คำตอบอย่างใจเย็น

“ผมจะลงจากตำแหน่งประธานสักพัก”

“หา?!!!”

“ว้าย”

“ไม่สิ! นี่เรื่องอะไรกัน!”

เหล่าพนักงานที่ตอนแรกมัวแต่อิงจนพูดไม่ออกพากัน
อุทานคนละประโยคสองประโยค เกิดเสียงดังแข็งแซ่ไปทั่วห้อง
ประชุม เป็นธรรมดาที่พวกเขาจะมีปฏิกิริยาแบบนี้ เพราะการ
ประกาศลงจากตำแหน่งของ คังจุนฮยอกที่เป็นหัวเรือใหญ่ และ
เป็นผู้นำวอยซ์โพรดักชันให้ใหญ่โตได้อย่างทุกวันนี้ เป็นเรื่อง
ที่น่าตกตะลึงอย่างยิ่ง

“พวกเรา...”

คังจุนฮยอกมองทุกคนที่ยังไม่หายตกตะลึง พลังขยับเท้า
เดินจากตำแหน่งที่ยืนอยู่ไปทางหน้าต่างพร้อมกับกล่าวต่อ

“วอยซ์โพรดักชันวิ่งมาตลอดไม่เคยหยุดพัก และตอนนี้
ก็ได้ขึ้นมายู่ระดับแนวหน้าในฐานะบริษัทบันเทิง ต่อไปก็จะ
ขยายตัวใหญ่กว่านี้อีก เพราะเป้าหมายของวอยซ์โพรดักชันคือ
ระดับโลก นั่นหมายความว่าพวกเรากำลังจะทำทายสิ่งใหม่ๆ ที่
แตกต่างจากที่ผ่านมา”

สายตาที่มองออกไปนอกหน้าต่างหันกลับมาหาสมาชิก
ในห้องประชุม

“แต่ เวลานี้ พวกเราติดอุปสรรคอยู่อย่างหนึ่งครับ”

คำถามดังมาจากหัวหน้าฝ่ายฮงฮเยซุที่นั่งตรงข้ามกับ
หัวหน้าฝ่ายซุมินแจ

“อุปสรรค? อะไร”

“ผมเองครับ ผมคือคนที่เป็อุปสรรคขวางการเติบโต
ของบริษัท”

หัวหน้าฝ่ายซุมินแจจะพริบตาปริบๆ ทรวดตัวกลับลงไป
นั่งที่เดิม ทุกคนถกเถียงกันเสียงดังแข็งแ้ ไม่ว่าจะคนจากสาขา
หรือ GM เอนเตอร์เทนเมนต์ที่หนึ่งตั้งใจฟังคังจูฮยอกประกาศ
ลงจากตำแหน่ง

ตอนนั้นเอง

“ขอโทษนะครับ”

ชายที่รับตำแหน่งประธาน GM เอนเตอร์เทนเมนต์ยกมือ
ขึ้น

“ไม่เห็นเข้าใจเลยครับ ถ้าบอกว่ามีประโยชน์ยังเข้าใจ
แต่ท่านประธานคังจูฮยอกจะเป็นอุปสรรคขัดขวางบริษัทเรา
ไ้ได้ยังไงครับ”

คงจួយอกเดินกลับมาที่หัวโตะประชุมแล้วตอบ

“ผมมีเอกลักษณ์พิเศษครับ นอกจากจะเป็นนักแสดงแล้วยังมีข่าวดังมากมายตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ก่อเรื่องเอาไว้ก็เยอะ”

“แต่ทุกเรื่องก็คลี่คลายด้วยดีแล้วนี่ครับ”

“ใช่ครับ แต่ปัญหาอยู่ที่เอกลักษณ์ของผมทำให้สื่อสาธารณชน และวงการบันเทิงทั้งหมดสนใจตัวผมมากเกินไป ที่ผ่านมาเราใช้ประโยชน์จากเรื่องนี้ก็จริง แต่สำหรับอนาคตที่พุ่งเข้าไปยังตลาดต่างประเทศ เรื่องนี้จะกลายเป็นจุดอ่อนมากกว่า”

“...แบรนด์พาวเวอร์ที่ยอดเยี่ยมของท่านประธานจะกลายเป็นจุดอ่อนหรือครับ”

รองประธานพัคซานคยูที่นั่งฟังอยู่เงียบ ๆ คลายปมเหงาที่ผูกอย่างเป็นระเบียบ แล้วถามขึ้นบ้าง

“แสดงว่าจะมีบางที่ตะขิดตะขวงใจกับแบรนด์พาวเวอร์ที่มากเกินไปสินะ”

“ถูกต้องครับ คุณรองประธาน พวกเราเป็นบริษัทที่เริ่มจากศูนย์ ถ้าจะไต่ขึ้นไปให้สูงกว่านี้ ก็ต้องพึ่งแบรนด์พาวเวอร์

และยกระดับให้เป็นที่รู้จักมากขึ้น ซึ่งที่ผ่านมาผมเป็นคนรับหน้าที่นั้น แต่ต่อไปบริษัทที่เราจะต้องทำข้อตกลงด้วยอย่างบริษัทผลิตภาพยนตร์ขนาดใหญ่ จะมีแต่บริษัทที่มีชื่อเสียงโด่งดังในตลาดต่างประเทศกันอยู่แล้วทั้งนั้น”

“ทางฝั่งนั้นอาจจะรู้สึกไม่สบายใจกับแบรนด์พาวเวอร์ของท่านประธานก็ได้สินะ”

คังจูฮยอกยิ้มแล้วพยักหน้าเป็นการยืนยันว่ารองประธานพัชชานคุยตอบถูก ในความเป็นจริง ตลอดเวลาที่ผ่านมาวอยซ์โปรดักชันเติบโตได้ก็เพราะมีเขาเป็นพลังขับเคลื่อนหลัก ไม่จำเป็นต้องเรียกว่าวอยซ์โปรดักชันก็คือเขา

ทว่าจากนี้ไปจะไม่เหมือนกัน

ยกตัวอย่างง่ายๆ ก็อย่างเช่นกรณีของเน็ตเฟลกซ์ บริษัทที่ครองตลาดในต่างประเทศได้อย่างมั่นคง จะพอใจกับแบรนด์พาวเวอร์ที่เด่นเกินหน้าเกินตาอย่างคังจูฮยอกได้หรือ ถ้าเป็นบริษัทสตาร์ทอัปขนาดเล็กก็อีกเรื่อง แต่ถ้าเป็นบริษัทใหญ่ละก็สิบในสิบล้วนสายหน้าปฏิสฐ เพราะนั่นจะเป็นการกลบรัศมีของพวกเขา

คังจูชยอกหันหน้าที่ยิ้มให้รองประธานพัคซานคยูกลับมา
มองทุกคนตรงหน้า

“ตอนนี้อาจจะยังเห็นไม่ชัด แต่เมื่อไหร่ที่ปัญหานี้พอกพูน
เพิ่มขึ้น ก็จะสร้างความเสียหายให้วงการบันเทิงที่ไม่ได้แยกแยะ
คนหรือบริษัทในการทำงานเป็นอย่างมากครับ”

คังจูชยอกยกมือขวาขึ้นแตะหน้าอกตัวเอง

“ผมก็เลยว่าจะย้ายออกครับ”

บรรยากาศในห้องประชุมแปรเปลี่ยนจากตกตะลึงเป็น
ยอมรับโดยฉุฉฉ

“ผมคิดว่าตัวเองจะกลายเป็นอุปสรรคขัดขวางการเติบโต
และจะทำให้ความพยายามของทุกคนโดนบดบังครับ ที่ผ่านมา
ทุกคนต่างก็มีส่วนช่วยให้วอยซ์โปรดักชันเติบโตมาถึงจุดนี้ แต่
ข้างนอกนั้นกลับเอาแต่ขายชื่อคังจูชยอกอย่างเดียว เรื่องนี้ก็
เหมือนกัน นานวันเข้าจะภายนอกหรือภายใน ก็อาจเกิดความ
ไม่พอใจจนกลายเป็นไฟลุกลามใหญ่โตก็ได้ เพราะฉะนั้น...”

คังจูฮยอกเงยบไปหนึ่งอีตลมหายใจ เขาหยิบกระดาษ
ปีกหน้าตรงหน้าขึ้นมา

“นี่คือเอกสารโอนย้ายโดยแบ่งแยกตามบริษัทสาขา
บริษัทลูก และฝ่ายต่างๆ ในนี้มีแผนงานที่กำลังดำเนินการอยู่
ทั้งของวอยซ์โปรดักชันกับที่อื่นรวมถึงแผนการในอนาคต ผม
เรียบเรียงอยู่นาน ยังไงทุกคนดูตามกันได้เลยนะครับ เริ่มจาก
ทีมบริหารครับ”

หลังจากนั้นคังจูฮยอกก็เริ่มบริฟเอกสารการโอนย้ายให้
ทุกคนฟัง

ประมาณสองชั่วโมงต่อมา

ช่วงพักเบรก รองประธานพัคซานคยูกระซิบทถามคังจูฮยอก
ที่นั่งหัวโต๊ะเสียงเบา

“จะวางมือ...เลยเหรอครับ”

คังจูฮยอกยิ้มบาง

“ไม่หอรอกครับ ไม่ได้วางมือ แค่ถอนตัวจนกว่าชื่อของผม จะจางหายไปจากวอยซ์โปรดักชันกับวงการณ์เท่านั้นเอง แต่ ถอยออกมาสักหนึ่งก้าว”

จากนั้นก็หันไปพูดกับเหล่าผู้บริหารจากสำนักงานใหญ่ที่ คอยช่วยเหลือเขามาตลอดอย่างหัวหน้าฝ่ายชุมชนแจ หัวหน้าฝ่าย ฮงฮเยซุ หัวหน้าฮวัง และหัวหน้าพัค

“เรื่องลงทุนผมจัดการเอง และถ้าเกิดปัญหาอะไรขึ้นมา ผมจะคอยเคลื่อนไหวอย่างเงียบๆ อีกทาง”

หัวหน้าฝ่ายฮงฮเยซุมองหน้าคังจูขยอกหนึ่ง

“ตัดสินใจแล้วสินะ”

“อ้อ นี่เป็นขั้นตอนที่ต้องผ่านไปให้ได้ และยิ่งเริ่มช้า งาน อื่นๆ ก็จะมีชิงงักหนักกว่าเดิม ทุกงานเลย”

หัวหน้าฝ่ายชุมชนแจดูไปหน้าแรงๆ

“โฮ่ววัย! ที่นายพูดมาถูกทุกอย่างเลย แต่เรากลับทำอะไร ไม่ได้สักอย่าง! บ้าชะมัด!”

“ไม่เป็นไร ผมเชื่อว่าทุกคนจะต้องทำได้ดีแน่นอน ไม่มีอะไรแตกต่างไปจากที่ผ่านมารอก”

“ขาดท่านประธานไปหนึ่งคน ก็คือการเปลี่ยนแปลงที่ใหญ่ที่สุดแล้วไม่ใช่หรือไง!”

“พี่ก็รู้จักวงการนี้ดีนี่นา เทรนด์มันเปลี่ยนทุกวัน พวกเราต้องปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงถึงจะอยู่รอดได้นะ”

“ฉันรู้ รัสเซีย...แต่นาย! เฮ้อ จะบ้าตาย”

“ผมว่าจะเลื่อนตำแหน่งให้ทุกคนคนละขั้น รองประธานก็เหมือนกันครับ”

รองประธานพักชานคยูหัวเราะเสียงเบา

“แค่ชั่วคราวเท่านั้นนะ ถือเป็นโอกาสนี้พักหน่อยก็ดีเหมือนกันที่ผ่านมาท่านประธานวิ่งมาตลอดเลยไม่ใช่หรือ”

คังจूसยอกยกขาหนึ่งไขว่ห้างแล้วส่ายหน้า

“ไม่ครับ ผมจะไปลองทำทายอย่างอื่นอย่างจริงจังสักที”

“หืม?!”

“ว้าย ท่านประธาน หรือว่า...”

สีหน้าแต่ละคนแตกต่างกันไป ยกเว้นหัวหน้าฝ่ายชุมชนแจกับหัวหน้าฝ่ายฮงฮเยซุที่ทำหน้าต่างจากคนอื่น คังจูฮยอกยกมุ่มปากขึ้นตอบพวกเขา

“ใช่ ผมจะเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง”

หัวหน้าฝ่ายชุมชนแจตะปบไหล่สองข้างของชายหนุ่ม ส่วนหัวหน้าฝ่ายฮงฮเยซุปรบมือรัวด้วยความตื่นเต้น แล้วคังจูฮยอกก็พูดต่อโดยที่ตัวโดนหัวหน้าฝ่ายชุมชนแจเขย่าจนศีรษะสั่น

“พຽงนี้ช่วการลงจากตำแหน่งประธานของผมคงจะเป็นที่ฮือฮาน่าดู ผมวางแผนเอาไว้หมดแล้วนะ”

พูดจบคังจูฮยอกก็ลุกขึ้นยืนแล้วยิ้ม

“แต่ผมจะใช้ข่านี้ทำการตลาดถึงทวนเป็นครั้งสุดท้าย”

วันต่อมา

เช้าตรู่ ข่านึงกระฉอนไปทั่วโลกออนไลน์

[[ออฟพีเซียล] ‘คังจูฮยอก’ ลงจากตำแหน่งประธานวอยซ์
โปรดักชัน] - ดิสแพทช์

ข่าวที่ใหญ่พอจะทำให้ทุกคนตกตะลึง

“หัวหน้าบรรณาธิการ! เห็นข่าวนี้หรือยังครับ!”

“เห็นแล้ว! นี่อะไรกัน เรื่องจริงหรือ!”

“ดิสแพทช์เป็นคนปล่อยข่าว! พวกนั้นสนิทกับวอยซ์
โปรดักชันไม่ใช่หรือครับ! แสดงว่าต้องมีคุยกันแล้วแน่นอน!!!”

“อะไรกัน! ซิ เป็นไปได้ด้วยเหรอ ตอนนี้บริษัทกำลังไปได้
สวย แล้วทำไมจู่ๆ คังจูฮยอกจะลาออกล่ะ”

แต่ก็เป็นข่าวที่แปลกมากเช่นกัน

“เอายังไงดีครับ! จะตามหรือไม่ตามครับ”

“ยังจะถามอีก! โปสต์ตามไปก่อนเร็ว!!!”

สื่อสำนักอื่นรีบกระโจนเข้ามาโปสต์ข่าวตามกันไปติดๆ
จากตรงนี้ไป ความเคลื่อนไหวของพวกสื่อไม่ธรรมดาเลย พวกเขา
ลงข่าวกันอย่างบ้าคลั่งราวกับลี้มีตรอเวลานี้มานาน

[[ข่าวด่วน] คังจุนฮยอกถอยจากตำแหน่งประธาน เรื่องจริงหรือไม่?]

[ภายในเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่...คังจุนฮยอกที่หนักแน่นคนนั้นล้มแล้วหรือ?]

[[วงการบันเทิง is] กะทันหัน? การถอนตัวอย่างไร สัญญาณเตือนของคังจุนฮยอกจะสร้างปัญหาให้วอยซ์โปรดักชันหรือเปล่า?]

['คังแมน' ก่อเรื่อง? วงการบันเทิงงุนงงกับข่าวการลาออก จากตำแหน่งประธานของคังจุนฮยอก]

ทันทีที่ข่าวคังจุนฮยอกผู้สร้างความฮือฮาให้กับวงการบันเทิงมาตลอดตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันยื่นใบลาออกจากวอยซ์โปรดักชันกลายเป็นข่าวใหญ่ เจ้าตัวก็ได้ครอบครองอันดับคำค้นหายอดนิยมแบบเรียลไทม์อย่างรวดเร็ว

1. คังจุนฮยอก
2. คังจุนฮยอก ลาออก
3. วอยซ์โปรดักชัน คังจุนฮยอก

4. สุนัขเป็นสิ่งที่ชีวิตที่สุดยอด

5. สาเหตุที่คังจูหยอกลาออก

อย่างไรก็เป็นข่าวของคังจูหยอกผู้ประสบความสำเร็จ
อย่างยิ่งใหญ่มาตลอด การกระจายข่าวจึงรวดเร็วสมชื่อเสียงของ
ชายหนุ่ม

[[ข่าวด่วน] คังจูหยอกลาออกจากทุกตำแหน่งของวอยซ์
โปรดักชัน?]

[สาเหตุที่คังจูหยอกลาออกคือ? ตำแหน่งวอยซ์โปรดักชัน
ยังคงเงียบไว้คำตอบ]

[[สตาร์ไฟโต้] การลาออกกะทันหันของประธานคังจูหยอก
แห่งวอยซ์โปรดักชัน / รูป]

└ นี่มันอะไรกัน เรื่องจริงหรือ

└ เฮ้ย...

└ 55555 คงก่อเรื่องอะไรไว้มั้ง ถึงได้ซิงหนึแบบนี้

↳ ยืนยันแล้วหรือ ไม่ใช่ข่าวโคมลอยใช่ไหม

↳ โคตรกะทันหันเลย นี่เขาไปสร้างปัญหาอะไรเอาไว้จริงดิ

↳ ไม่มีความรับผิดชอบเลย...จู้จี้ ก็ลาออกเหียนะ

↳ คงมีเหตุผลแหละ ทุกคนรอดูกันก่อนเถอะ

↳ จะมีเหตุผลอะไรได้ 555 โดนไล่ออกชัดๆ

↳ กะทันหันขนาดนี้เลย ไม่สิ วอยซ์โปรดักชันไม่มีข่าวเสียหายสักหน่อย แล้วแบบนี้โปรเจกต์ธุรกิจวัฒนธรรมต่างประเทศที่ทำร่วมกับแฮชังละ จะเป็นยังไงต่อ

↳ ↑ ก็ต้องพับโครงการไป

↳ จริงดิ 555555 คังแมนเหียนะ แค่คิดจะแอบซุ่มดูหรือเปล่า 555555

เมื่อมาถึงช่วงเที่ยง ข่าวเกี่ยวกับคังจุนยอกก็เริ่มถูกใส่สีตีไข่จนเข้มข้น

[[ออฟพีเซียล] ด้านวอยซ์โปรดักชัน “คังจูฮยอกลาออกจริง แต่ด้วยเหตุผลส่วนตัว”]

[วอยซ์โปรดักชันออกมาพูดเรื่องการลาออกของคังจูฮยอกแล้ว “โปรเจกต์ธุรกิจวัฒนธรรมต่างประเทศยังคงดำเนินต่อไป ไม่มีการเปลี่ยนแปลง”]

[วอยซ์โปรดักชันออกมาแถลงว่าการลาออกของ ‘คังจูฮยอก’ จะไม่ส่งผลกระทบต่อโปรเจกต์ต่าง ๆ รวมถึงธุรกิจวัฒนธรรมต่างประเทศ คังจูฮยอกถอนตัวอย่างเดียว?]

ช่วงบ่าย หลังจากที่วอยซ์โปรดักชันออกมาแถลงการณ์อย่างเป็นทางการ โฟกัสของสื่อกับสาธารณชนก็เบี่ยงไปที่ประเด็นใหม่

└ คังจูฮยอกซึ่งไปแล้ว แต่วอยซ์โปรดักชันยังคงอยู่ต่อไปสินะ

└ งั้นก็ลาออกจริงนะสิ

└ การที่คังจูฮยอกถอนตัวในเวลาแบบนี้ ฉันว่าต้องมีปัญหาภายในกันแน่

↳ ↑ เตี้ยวๆ อห ปัญหาบ้ำอะไรสะ วอยซ์โปรดักชันเงิน
หนาปีก แถมยังเติบโตมาได้ถึงจุดนี้อย่างไรปัญหา แล้วจะเกิด
ปัญหาอะไรได้

↳ มีข่าวลือว่าคังจุกฮยอกติดการพนัน

↳ แต่ก็ค่อยยังชั่วหน่อย...อย่างน้อยตัววอยซ์โปรดักชันก็
ไม่มีปัญหาอะไร

↳ แปลก ฉันเข้าใจว่าคังจุกฮยอกเป็นผู้ถือหุ้นรวมถึงกุม
อำนาจทั้งหมดของวอยซ์โปรดักชันนี่นา แต่กลับลาออกซะงั้น

↳ ถ้าขนาดนี้ 555 ก็หมายความว่าคังจุกฮยอกขี้ทิ้งไว้ แล้ว
ชิงลาออกไปให้วอยซ์โปรดักชันตามเช็คไม่ใช่หรอ

↳ ถ้าวอยซ์โปรดักชันล้มตอนนี้ วงการบันเทิงก็ล้มไป
ด้วยนะ พวกเขามีนักแสดงในสังกัดตั้งกี่คน

เป็นเรื่องปกติที่กระแสะจะพุ่งเป้าไปถล่มชายหนุ่มที่จู้จู้ ก็
ลาออกอย่างกะทันหัน ส่วนภาพลักษณ์ของวอยซ์โปรดักชันก็
เอนเอียงไปในทิศทางที่ดีขึ้น

['คังจูฮยอก' หนึ่งในสี่ปดาร์แล้วยังไม่ออกมาพูดอะไร หรือ เขาจะหายเข้ากลีบเมฆไปเหมือนในอดีตอีกครั้ง?]

ขณะที่สื่อและสาธารณชนรวมกลุ่มอย่างกับรังผึ้งช่วยกัน ประณามชายหนุ่ม

[[สตาร์ is] คังจูฮยอกปกปิดร่องรอย ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน กันแน่]

คังจูฮยอกก็ได้หายตัวไปแล้ว

กลางดึกคืนวันศุกร์ที่ 29 ตุลาคม

ณ เน็ตเฟลกซ์โคเรีย ภายในบริษัทเจียบสังกัดเนื่องจาก พนักงานทั้งหมดเลิกงานกลับบ้านกันหมด ใต้เรกเตอร์อี้ชูของ นั้งเท้าคางมองหน้าจอโน้ตบุ๊กอยู่ในออฟฟิศของตัวเอง

“นี่ก็ไม่ถึงเลยว่าจะทำให้เป็นเรื่องใหญ่ขนาดนี้”

ไม่ใช่แค่โลกออนไลน์อย่างเดียวที่ร้อนเป็นไฟตลอดหนึ่งสัปดาห์ด้วยข่าวการลาออกของคังจูฮยอก นอทูบ SNS และที่อื่นๆ ต่างก็พูดถึงแต่ชื่อของคังจูฮยอกกันหมด

“ถ้าเป็นแบบนี้ก็คงไม่มีปัญหา แต่ข่าวนี้ต้องเริ่มเงี่ยบได้แล้ว”

ไต่แรกเตอร์อีซูของพิมพ์พาลางยื่นมือไปหยิบแก้วที่วางอยู่บนโต๊ะทำงาน

ครืดดดด ครืดดดด

ทว่าโทรศัพท์มือถือของเธอที่วางอยู่ข้างโน้ตบุ๊กกลับสั่นขึ้น ชัดจังหวะเสียก่อน

“ตายยากแฮะ”

หญิงสาวกระตุกยิ้มมองหมายเลขบนหน้าจอแล้วกดรับสาย

“คะ ฉันทอง”